

Министарство за рад, запошљавање,
борачка и социјална питања

Установа за децу и младе
СРЕМЧИЦА

МОЈА СРЕМЧИЦА - Часопис установе

ИЗДАВАЧ:

Установа за децу и младе „Сремчица“
Моштаничка 2, Београд

ЗА ИЗДАВАЧА:

Марина Видојевић

ГЛАВНА УРЕДНИЦА:

Марина Видојевић

ОДГОВОРНА УРЕДНИЦА:

Јелена Вуковић

АУТОРИ ТЕКСТОВА И ПРИЛОГА:

Марина Видојевић
Ана Буквић
Вања Аничич
Нада Ирић

Катарина Весић Мандић
Јелена Ђуричић
Душанка Ђајић
Бранка Пријовић
Јелена Вуковић
Техничка служба

ДИЗАЈН И ПРЕЛОМ:

Петар Матић
Висока школа социјалног рада

ШТАМПА:

Штампарија Топаловић
Шесте Личке 23/1 Ваљево
Тираж 500

www.sremcicadom.org.rs
sekretar@sremcicadom.org.rs

ИССН - 2738-0890

Часопис излази два пута годишње

САДРЖАЈ

- ◇ О нама
- ◇ Реч директора
- ◇ Ана Буквић - *Утицај пандемије корона вируса на ментално здравље у окружењу установа социјалне заштите*
- ◇ Вања Аничич - *Само да сви останемо здрави*
- ◇ Нада Ирић - *Рад у карантину у доба короне*
- ◇ Катарина Весић Мандић - *Креативна радионица*
- ◇ Јелена Ђуричић, Душанка Ђајић - *Играјмо се на слово К*
- ◇ Из угла корисника
- ◇ Бранка Пријовић - *У служби здравља*
- ◇ Јелена Вуковић - *Процес комуникације у установи социјалне заштите у доба пандемије Ковид-19*
- ◇ Техничка служба у доба пандемије
- ◇ Вања Аничич - *Живот мора да иде даље*
- ◇ Актуелности - *наше активности пре епидемије*
- ◇ Медији о нама
- ◇ Слободно време бојимо најлепшим бојама
- ◇ Ручни радови корисника

О НАМА

Часопис „Моја Сремчица“ има за циљ да на креативан и сликовит начин представи рад Установе за децу и младе „Сремчица“ и корисника који живе у њој. Кроз часопис желимо да упознамо ширу друштвену заједницу, наше пријатеље, партнере и донаторе о активностима које спроводимо и методама које примењујемо у раду са корисницима.

Хвала свима који нас прате и подржавају.

ИСТОРИЈАТ

На основу препознате потребе за институционалним збрињавањем и рехабилитацијом деце и младих која заостају у менталном развоју, Републичка скупштина СР Србије је 1965. године донела одлуку о оснивању Специјалног завода у Сремчици. Две године касније, с пролећа 1967. године почела је изградња Специјалног Завода у Сремчици. Био је то први објекат у СР Србији који је наменски пројектован за смештај и неговање, здравствену заштиту, васпитање, образовање, радно ангажовање и оспособљавање умерено и теже ментално заостале деце и омладине.

Установа је почела са радом 02.10.1969. године, и овај дан се обележава као Дан установе. Први, директор у оснивању, био је проф. др Живко Соколовски који је са својим тимом савршених ентузијаста, стручњака и великих пријатеља деце, утемељио фантастичну идеју, научно засновану на концепцијама европских школа. Стручни радници су показивали запажене резултате у раду, јавно их промовисали на многим стручним скуповима у земљи и иностранству. Дом у Сремчици се брзо почео сврставати у светски препознатљиве установе.

Од почетних осамдесет корисника на стационарном смештају и двадесетак у дневном боравку, број корисника је растао из године у годину, тако да је већ 1993. године у „Сремчици“ било 300 корисника. Исте године, Одлуком Владе Републике Србије, Специјални Завод у Сремчици се трансформише у „Дом за децу и омладину ометену у менталном развоју“.

УСТАНОВА ДАНАС

Установа за децу и младе "Сремчица", чији је оснивач Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, је установа социјалне заштите која збрињава 300 корисника – 100 деце и младих са сметњама у развоју и 200 одраслих лица са интелектуалним и тешкоћама у комуникацији. Установа се налази у београдском насељу Сремчица и простире се на 18 хектара површине, у пријатном амбијенту окруженом зеленим површинама.

Услуга домског смештаја пружа се корисницима који услед физичких, интелектуалних или тешкоћа у психичком функционисању имају потребу за

интензивним и целодневним надзором, негом и подршком током 24 сата, а чије се потребе тренутно не могу задовољити у породичном окружењу или кроз услуге у заједници.

Ова услуга пружа се на основу одлуке органа старатељства или суда, односно по упућу надлежног центра за социјални рад. Сврха домског смештаја је обезбеђивање привременог, безбедног и стимулативног окружења, у околностима када то није могуће обезбедити у породичној средини, како би се корисницима пружила подршка и припрема за одржив и независан живот. Активности су усмерене су на припрему деце и младих за повратак биолошкој породици, одлазак у хранитељску породицу, или оспособљавање за интегрисање у ширу друштвену заједницу.

Установа за децу и младе „Сремчица“ представља пример модерног система резиденцијалне бриге у коме се промовишу напредне идеје, научно истраживачки рад, примери добре праксе и универзални принципи људских права у раду са особама са сметњама у развоју, уз подстицање свестраног развоја и оспособљавања корисника за успешније функционисање у групи, у породици и широј друштвеној заједници, а у циљу поспешивања њихове социјалне интеграције.

ДИРЕКТОР

СЛУЖБА СТРУЧНОГ РАДА

МЕДИЦИНСКА СЛУЖБА

СЛУЖБА ИСХРАНЕ

ТЕХНИЧКА СЛУЖБА

СЛУЖБА ОПШТИХ И ПРАВНИХ ПОСЛОВА

СЛУЖБА РАЧУНОВОДСТВА

300 Корисника

8 Одвојених објеката

18 Хектара површине

РЕЧ ДИРЕКТОРА

Поштовани читаоци,

Најпре да се представим како то васпитање налаже, јер се на овим странама нисмо упознали.

Ја сам Марина Видојевић, дипломирани дефектолог – логопед и специјалиста социјалне рехабилитације, в.д. директора Установе за децу и младе „Сремчица“, поносна мајка две кћерке Милице и Јане. Рођена сам у Београду, 12. јануара 1975. године, где сам завршила основну и средњу школу, а затим и дипломирала на Факултету за специјалну едукацију и рехабилитацију 2002. године, и стекла звање дипломирани дефектолог – логопед.

Усавршавање сам наставила на Факултету политичких наука на специјалистичким студијама где сам 2009. године и стекла звање специјалисте социјалне рехабилитације. Тренутно сам у завршној фази израде докторске дисертације на Факултету за културу и медије у Београду, научна област комуникологија, на тему “Медијска видљивост социјалних услуга као фактор побољшања квалитета живота особа ометених у развоју”, која је изузетно важна, посебно у условима епидемије корона вируса, са којом се тренутно бори цео свет.

Жеља да помогнем људима увек ме је водила кроз живот. Трудила сам се да урадим све што је било у мојој моћи да помогнем корисницима на свим пословима које сам обављала.

Од 2006. до септембра 2018. године радила сам у Центру за смештај и дневни боравак деце и омладине ометене у развоју Београд, од места члана стручног тима на пословима логопеда, до обављања посла руководиоца Дневног боравка „Стари град“, а затим и руководиоца Дневног боравка „Сунце“ на Бежанијској коси. У септембру 2018. године именована сам за вршиоца дужности директора Установе за децу и младе „Сремчица“. Поносна сам на то што је „Сремчица“ током првих година дана значајно унапредила услуге и квалитет рада. Реализовано је више реконструкција, од којих је најважнија реконструкција Дечијег павиљона. О ономе шта радимо и ко смо ми најбоље ће рећи на наредним странама радници, који несебично сваког дана, пружају своје знање, искуство и велику љубав корисницима наших услуга. Дугогодишње искуство у раду, али и организацији и писању ауторских радова на многобројним стручно – научним скуповима из области социјалне заштите, образовања,

инклузивног образовања, социјалне инклузије, комуникологије, налажу ми да напишем реч – две о нашим тихим херојима из социјалне заштите.

Први број часописа „Моја Сремчица“ посвећен је пандемији која је задесила свет, Србију, па тако и Установу за децу и младе „Сремчица“.

Тешка времена стварају хероје, на првој линији одбране и овог пута били сви наши радници. Осмех на лицу и здравље корисника је круна нашег рада, иза које се крију капи зноја испод скафандера наших колега, убрзан рад срца при сваком позитивном тесту на корона вирус, лепљиве руке од теста које се меси срцем и сузе због носталгије за породицама које су нас стрпљиво чекале код куће, док смо 30 дана били у карантину са нашом децом у „Сремчици“.

Ова 2020. година изузетно је тешка за сваког од нас. Глобална пандемија променила је многе приоритете, док је приоритет нама у социјалној заштити остао исти, а то су наши корисници. Без обзира на глобална дешавања - и када је све у реду и у болести и у рату, увек су приоритет корисници о којима бринемо. Иако смо се придржавали свих превентивних мера у борби против заразне болести Ковид - 19, невидљиви непријатељ успео је да уђе у наше редове. У „Сремчици“ ради 80 врхунских професионалаца свог посла, који су бирани по једном критеријуму – да ли су били спремни да се максимално посвете нашим корисницима. Победа над корона вирусом доказ је да нисмо погрешили у одабиру, и зато велико вам хвала, за труд, рад, храброст, упорност и истрајност. Од почетка епидемије, свим запосленима и корисницима сам била доступна 24 сата дневно, на дневном и недељном нивоу сам одржавала састанке и била у изолацији у Установи два пута по 15 дана., зато што сам ја једна од вас, и када се боримо и када славимо, сви смо једнаки. Верујем да смо тимским радом успешно санирани последице вируса.

Моја врата су за вас увек отворена, али можете и да ми пишете на добро познату адресу, ако желите да упутите критике, предлоге, а нећу се љутити ако нас понекад и похвалите. Зиму дочекујемо у веселој атмосфери, здрави и са жељом да што пре прође вирус и дође лепо време и нова дружења. Верујем да ће овај часопис допринети да са још више елана испунимо задатак који је пред нама – да будемо још бољи, мотивисани да радимо вредније, целим срцем како смо то радили и до сада.

Директор Установе за децу и младе „Сремчица“
Марина Видојевић

УТИЦАЈ ПАНДЕМИЈЕ КОРОНАВИРУСА НА МЕНТАЛНО ЗДРАВЉЕ У ОКРУЖЕЊУ УСТАНОВЕ СОЦИЈАЛНЕ ЗАШТИТЕ

Прилагођавање новонасталој ситуацији изазваној коронавирусом може представљати ризик по ментално здравље, тако да се нарочито обраћа пажња на ону децу и младе са развојним тешкоћама којима боравак у затвореном простору и у регуларним околностима представља психолошки изазов. Без уобичајене стимулације и структуре које нуди окружење из заједнице, остајање корисника у ванредним околностима изолације у продуженом периоду захтевало је повећано ангажовање запослених на обезбеђивању адекватне подршке. Како су корисници установе у великој мери психолошки заштићени од општих стресора попут свакодневних негативних вести, осећања немоћи пред глобалним догађајем који не можемо да контролишемо и о коме се не зна довољно и бриге о могућности ступања у контакте како би се избегло оболевање, овај захтеван задатак није био превише тежак.

Кроз призму својих способности корисници су перципирани опасност од заразе и разумели да су у заштитном карантину за своје добро, али им је и тешко пала одвојеност од сродника и блиских особа ван установе, то што им је дневни ритам нарушен и смањене могућности кретања, посебно онима чије понашање карактерише хиперактивност, психомоторни немир и тешкоће из аутистичног спектра. Иако нико није имун на стрес, са фасцинантном отпорношћу су се суочили са изолацијом, тим пре што главни извор друштвене повезаности и подршке налазе управо у дому. Будући да су од стране васпитача и других запослених од поверења били добро припремљени на околности, а окружење у великој мери организовано да буде предвидиво и познато, превениране су и ублажене психичке последице. Дневне домске активности су прилагођене новонасталим околностима, па чак и школске обавезе које су корисници са задовољством прихватили као још једно утешно уточиште које их повезује са стањем од раније. Обавезне епидемиолошке процедуре и мере заштите које се могу предузети обезбедиле су повећање осећаја безбедности и контроле над ситуацијом и у њима су учествовали радо. Било је јасно да су основна правила која се морају поштовати предвидљивост (рутина, мале дневне одговорности и задужења), обезбеђивање времена за дружење, креативно испољавање и физичко ангажовање и општа оптимистична атмосфера у којој се могу испољити и обрадити осећања.

САМО ДА СВИ ОСТАНЕМО ЗДРАВИ

Било ми је значајно лично и професионално искуство да пружим социјално-емотивну психолошку подршку у кризној ситуацији каква је ова боравећи са корисницима у њиховом окружењу и да заједно са васпитачима и другим запосленима креирам позитивну средину која ће задовољити њихове потребе. Кроз ово искуство, корисници су стекли нове стратегије за ношење са стресом, анксиозношћу и страховима које ће им остати у трајном репертоару за прву психолошку помоћ. Доминантне реакције нису биле очекивани страх од непознатог и узнемиреност, већ појачана солидарност и нестрпљење да се настави редован живот. То нестрпљење је свакодневно је нарастало, али и начини да се заједно боримо са овом “новом нормалношћу”.

Ана Буквић - психолог

Живот у установи мора да се одвија 24 сата, 7 дана у недељи, па и у часу када је цео свет стао због пандемије вируса Ковид-19. Деца и људи који живе у Установи „Сремчица“ имају посебне потребе, али такође и општу потребу да разумеју озбиљне ситуације и да прихвате нова правила у складу са мерама и препорукама епидемиолога. За све то неопходна је подршка, заштита и љубав. Изнад свега љубав. Љубав због које су многи запослени у Установи без дилеме спаковали кофере и ушли у карантин, не размишљајући при том о сопственим породицама. Те наше породице одавно су нам опростиле и несебично нас препустиле послу који живимо. Тако кажем због тога што посао у области социјалне заштите подразумева посебан начин живота и не може се обављати само у периоду од 7 до 15 часова. Тај посао се обавља непрестано, другачије не може. Без дилеме, окренули смо се онима којима смо потребни, онима који су мимо своје воље скрајнути и рањиви. Њима је потребно да их подржавамо и водимо кроз живот који мора да тече даље.

Из дана у дан стизала су нова правила, доношене су нове мере у циљу спречавања ширења епидемије. Правила се морају поштовати и мора се пронаћи начин да се то оствари. Стално изналажење баланса да се прихвати потребна тежина, а да се не изазове превелики напор и да не дође до „пуцања,, под теретом било је исцрпљујуће, али нас је истовремено снажило и јачало. Радиле смо као да се ништа није догодило, а уствари смо се плашили те нове непознате болести и свега што би болест могла донети и однети. Свесни смо били чињенице да се води борба за људске животе и да је одговорност на свима нама. Стрепње и страхове успели смо да ублажимо организовањем различитих активности. Пре свега испуњавање школских обавеза. Радне листове и наставни материјал добијали смо из школе. Свакодневно смо учили по предвиђеном програму. Ученици 8. разреда припремали су се за полагање завршног испита. У пространој радионици распоређена су деца за сваки други сто. Тамара је била тужна што не може да седи поред Николе. Навикла је да заједно уче и заједно седе у школи. Свима је познато да Тамара много воли Николу и да је та њена љубав и блискост избрисала негативне обрасце у Николином понашању. Сада је време да се афирмише дистанца. Питала сам се како ће се ситуација одвијати и колико ће ово двоје младих успети да прихвате правило о дистанци, а да се не узнемире. Није било тешко, јер рекла сам им да болест не бира и да се вирус преноси када се налазимо врло близу једни других. Веома је важно да заштитимо оне које волимо и да се тренутно морамо удаљавати. Љубав се може исказати и погледом и осмехом. Тамара се осмехивала Николи са трећег стола, охрабривала га је својим нежним погледом и Никола је најбоље урадио

завршни испит. Жива, Милош, Стефан, Алекс, Рефик и Драган трудили су се да добро ураде тестове иако су услови били необични за њих. Необични су били и за мене, али ме је носила идеја да деца остану здрава, не пропуштајући неке битне моменте које дуго очекују.

Била је необична и припрема за ускршње празнике. Мирка, Илију, Васу и Салета мучило је питање да ли ће доћи бајкери? Годинама уназад радовали су се посети драгих пријатеља и препричавали те сусрете обузети неизмерном радощу. Када је било извесно да Бајкери не могу доћи, Сале се веома узнемирио. Да ли то значи да нас више не воле? Зашто не можемо играти фудбал са Бајкерима? У чему смо погрешили? Нема ту грешке, драги моји. Бајкерско велико срце увек куца за вас. Не смемо се окупљати у великом броју, због епидемије, а фудбал ћемо опет играти и победити. Имамо сада пуно времена да тренирамо. Вежбали смо и тренирали фудбал, одбојку, кошарку и многе друге спортске игре.

Мењали смо правила и прилагођавали се новонасталој ситуацији. Припрема за ускршње празнике окупирала је пажњу, а енергију усмеравала у конструктивном правцу. Свако за својим столом украшавао је шарено јаје. Илија се питао зашто не може да седи поред Ивана, али је та мала просторна удаљеност учинила да направи најлепше јаје и посвети га брату Ивану. Илија је победио на такмичењу украшавања шарених јаја. Радост је била велика и очувала је празнични дух. Једна од омиљених активности била је шетња по великом домском имању...

Природа никад није била лепша. Нудила се у својој пуној априлској раскоши. Користили смо све понуђене благодети за релаксацију и стицање нових сазнања. Процветало дрвеће, ведро небо, сунчани дани давали су конкретан пример како пролеће изгледа. Домаће животиње, озеленела трава, птице и цвеће били су као конкретан материјал за упознавање света око нас.

Када је време било лоше, поправљали смо расположење омиљеном музиком. Организовали смо такмичење за најлепшу маску. Адмир је окренуо бундицу на наличје и претворио се у лава. Тијана је обукла неку шарену сукњицу, баш као да је стигла са Хаваја. Мирко и Ирена су ставили шарене перике, намазали лице белом бојом па сам једва препознала ко се то прерушио у клоновне, али лако сам препознала малог Спајдермена Ивана. Иза маске страшног гусара Капетана Кукe, нашао се Василије и одважно позивао на пловидбу измишљеним бродом. Илија је ставио шешир, нацртао бркове, обукао сако и завртео штап, исти Чарли Чаплин. Анђела је имитирала Пипи Дугу Чарапу, а Љубица се претворила у љубичицу...

И тако прође време у забави и лепом расположењу. Нисмо прогласили

победника јер сви су победили. Због оне љубави коју сам на почетку споменула пазили смо једни на друге, а како је већ познато да љубав чини чуда, било је тако и код нас. Болест није дошла. Ојачала су пријатељства, пробудило се поверење, појачала се одговорност и појавило се разумевање. Тренирали смо стрпљење, претворивши све у игру. На крају смо победили.

Вања Аничих - дефектолог

РАД У КАРАНТИНУ У ДОБА КОРОНЕ

Страх од неизвесности оставио ме је у паници, у настојању да се прилагодим на свакодневницу изазвану пандемијом. У карантину сам преузела одговорност за све кориснике са којима радим. Сваког јутра облачила сам личну заштитну опрему и пролазила сам кроз дезобаријеру. Тачно у седам сати, одмах по пријему смене, вршила сам дезинфекцију радних површина и руку корисника. Период карантина за мене и моје колеге и јесте био попут уласка у хируршку салу. Требало је одстранити болест и учинити све да заражени оздраве. Иако смо носили слојеве заштитне опреме као да смо једни другима могли да чујемо откуцаје срца. Испод визира се нису виделе сузе, а нису се чули ни дубоки уздисаји при сваком новом позитивном тесту. У ваздуху се осећала храброст и спремност да истрајемо у борби до краја.

Како за мене тако и за моје кориснике било је важно имати некога са ким можеш разговарати и поделити своје недоумице и страхове. Време карантина дефектологе је довело у дилему адекватног избора метода и могућности пружања подршке и помоћи корисницима са практо-гностичким поремећајима.

У интерперсоналним односима било ми је битно фокусирати се на саговорника, бити конкретан, избегавати нејасне термине. Било је потребно објаснити корисницима новонасталу ситуацију и начин организације живота и рада за време карантина, као и пружити социјалну подршку током стресних ситуација. Помоћи корисницима да одржавају социјалну дистанцу и да се придржавају превентивно - хигијенских мера у активностима и социјалном окружењу.

Кориснике сам поделила у мање групе и доделила им задужења: сервирање и послужење оброка, припрема топлих напитака, одржавање хигијене посуђа, дезинфекција радних и стаклених површина, дезинфекција соба и мокрог чвора.

Физичке активности биле су важне за одржавање физичког здравља корисника. Организовали смо шетње домским имањем подељени у паровима, уз одржавање социјалне дистанце. Такође, корисници су у мањим групама били ангажовани на уређењу ентеријера, уређењу простора испред павиљона и круга Установе.

Организацију слободног времена корисници су реализовали у мањим групама по сопственом избору и то: ТВ пројекције, слушање музике, цртање и бојење, писање, едукативне и друштвене игре, листање часописа, израда слике мозаик техником од колаж папира, хеклање. Захваљујући дигиталној писмености узели су учешће и у online забавма: виртуалним путовањима

кроз игрице, размени информација преко апликација на мобилном телефону са породицом и пријатељима. Такође, своје потребе корисници су уз асистенцију дефектолога задовољавали online куповином, кетерингом или је за набавку било ангажовано треће лице.

Током пандемије корисници који су укључени у образовни систем наставу су пратили online на РТС-у под мојим надзором и подршком. Попуњавали су радне листове и припремали се за завршни испит, а резултате њиховог рада прослеђивала сам школи на процену.

Индивидуалне разговоре захтевали су корисници који су били збуњени, уплашени и теже су се прилагођавали новонасталим околностима. Ови корисници су се подстицали да прихвате карантин и укључе се у активности са другима. Њима је била потребна подршка и даље вођење кроз живот.

Након окончања радне смене повлачила сам се у смештајне капацитете реновираног дечијег павиљона. Своју приватност делила сам са члановима породице. Оглашавала сам се пријатељима преко апликација на мобилном телефону. Размењивала сам идеје и информације са колегама у соби, током оброка и дружења у чајној кухињи. У ишчекивању новог дана стизала сам да прочитам страницу омиљене књиге.

Нада

Нада Ирић - дефектолог

КРЕАТИВНА РАДИОНИЦА

Радно - окупациона терапија у креативној радионици је посвећена квалитетнијем садржају живота корисника кроз различите активности. Свакодневне потребе корисника смо сагледали у широком контексту, како се оне не би свеле само на основно задовољење. Управо кроз радно - окупациону терапију у постојећим условима, створили смо могућност да оплеменимо живот корисника различитим активностима које одговарају индивидуалним потребама сваког корисника.

Креативна радионица постоји од 2009. године. Почели смо са једноставнијим техникама израде и дораде предмета од различитих сировина. Технике израде и дораде предмета су биле комбинованог карактера, од обичне технике бојења и цртања, преко сенчења, тачкања, прскања. Временом смо развијали сложеније технике, сходно интересовању и могућностима самих корисника – декупаж техника, осликавање стакла, керамике, сликање на стаклу, шпер плочи, платну, израда накита.

Мисија радно - окупационе терапије у креативној радионици је осмишљена тако да корисници кроз рад и креативну игру дају максимум властитих потенцијала, да вежбају fine и крупне моторичке радње и сачувају постојећи ниво функционисања. Корисници су кроз радионичарске активности упознали разне врсте алата, материјала и техника и на основу тога развијају оне радне операције за које показују највише интересовања.

Активности креативне радионице се спроводе у простору радионица, пет дана у недељи, што доприноси континуитету и квалитету рада. Сам простор смо уредили да својим изгледом и топлином утиче позитивно и мотивише кориснике у раду. Пријатној атмосфери такође доприноси и музика за опуштање. Трудили смо се да групе буду добро структуриране, при чему смо водили рачуна о међусобном афинитету корисника, интелектуалном нивоу и правилном распореду одговорних послова које су наизменично обављали.

Циљеви и задаци радно - окупационе терапије у креативној радионици су мотивисање корисника за рад, прихватање сопственог идентитета, побољшање концентрације и пажње, деловање на расположење, стрпљење, самосталност корисника, оспособљавање за активности свакодневног живота, побољшање спретности, брзине, координације покрета, повећање и одржавање мишићне снаге. Радно - окупационом терапијом корисници одржавају стечене радне навике и развијају нове, развијају осећај одговорности, истрајност и упорност у раду, осећај за корисно и лепо.

Технике које се користе у креативној радионици су:

- *Механичко – техничке:* једноставне технике које не захтевају размишљање приликом извођења (фарбање, сецкање...);
- *Дириговане технике:* технике које се изводе према приложеним упутствима (израда гоблена, таписерија...);
- *Седативне технике:* делују умирујуће, попут сликања, хеклања, веза...;
- *Стимулативне технике:* које делују стимулативно на вољу, емоцију, мотивацију (слушање музике, гледање фотографија...);
- *Инвентивне технике:* код којих је иницијатива препуштена самом кориснику који сам осмисли решење, као што је израда предмета од разних материјала, израда честитки, рад са глином;
- *Слободна техника:* оне активности које корисник сам бира, без правила и ограничења, а кроз које може да искаже све своје потенцијале и способности.

Радно - окупационом терапијом смо постигли:

- Бољу адаптацију на домске услове (режим дана),
- Смањења медикаментозне терапије,
- Смањења повређивања и самоповређивања,
- Унапређење радне способности корисника,
- Бољу социјализацију.

О успешности Креативне радионице говоре многобројне изложбе, манифестације, фестивали током година, где су корисници били у прилици да излажу и презентују своје радове. Тада су несебично делили своје знање и искуство са заинтересованим посетиоцима, развијали нова пријатељства, били укључени у различите пројекте. Најважније, били су присутни ван оквира саме установе што их је додатно мотивисало да се труде и напредују.

Радно окупациона терапија у време короне

Као и свуда у свету, долазак короне и у нашој установи довео је до великих промена у раду и функционисању. Корисници су у почетку били збуњени и уплашени новонасталом ситуацијом. Наш задатак је био да им у свим сегментима олакшамо и појаснимо, шта је то корона, зашто морамо да носимо заштитну опрему, зашто морамо да што чешће перемо руке, да дезинфикујемо простор, зашто не могу да излазе ван установе, зашто морамо да живимо другачије. У почетку је било јако тешко, али како је време пролазило, навикавали смо се заједно и усвајали промене које су биле неопходне како би се сачували.

Када смо разрешили првобитну дилему, кренули смо даље, а то је да кроз различите активности креативне радионице, а придржавајући се неопходних мера, оплеменимо живот корисника, како би им скренули пажњу на лепе ствари.

Прилагодили смо план и програм рада и понудили корисницима широк спектар активности, како би им живот и у овако тешкој ситуацији био што прихватљивији. У павиљону смо организовали радно - окупациону терапију, корисници су учествовали у оплемењивању животног простора, осликали смо зидове терасе, ходника и учионице, пресађивали и неговали цвеће, дружили се уз филмове, музику и друштвене игре.

Све активности су биле прилагођене могућностима, интересовању и расположењу корисника и јако позитивно су утицале на понашање и живот корисника.

Катарина Весић Мандић - Радни терапеут

ИГРАЈМО СЕ СЛОВО НА СЛОВО К - К КАО КОРОНА, К КАО КАРАНТИН И К КАО КРЕТАЊЕ

“Корона, шта је то? Чули смо на вестима, реците нам јел’ опасно?” – ово су питања која смо ми васпитачи добијали свакодневно. А ми смо на то говорили: „Децо, корона је вирус, мало ћемо се другачије понашати док не прође и морамо да се чувамо“. Збуњена деца, збуњени ми. Сваки дан нове вести, нова правила, нове мере које морамо да поштујемо. Кориснице, иако педантне, сада су још упорније да одрже личну хигијену и свој простор беспрекорно чистим. Учене да деле и да се друже, да једна другој помажу, сада их учимо да буду на дистанци, да не буду све у једној просторији, да не могу да нас загрле и пољубе. Усвајамо нова правила, уз одређене отпоре, али успевамо да се прилагодимо.

Затиче нас вест да запослени морају да уђу у карантин. “Шта је то карантин?” питале су нас, а ми смо им објаснили да ћемо поред тога што ћемо радити код њих, спавати у дому са њима. А оне пресрећне скачу од среће, певају и скандирају „Душка, Јелена, Душка, Јелена...“. У нашим главама конфузија и страх, у мислима и срцу породица коју остављамо кући, а професионалност и емпатија на савести. И тако нас два саборца проведосмо, за сада, два карантина по две недеље заједно. Делиле смо исте просторије са нашим корисницама и биле такорећи њихови гости поштујући њихова правила у слободно време, а они наша у току радног времена.

Биле су веома гостопримиве, срећне и осећале су се сигурније јер смо и ми са њима. Знају да сада доживљавамо у потпуности њихов начин живота, а са друге стране саосећају са нама јер смо одвојени од својих породица.

Задовољне су што смо ипак ту и пружају нам љубав исту ону коју добијају од нас свакодневно. Проналазимо разне начине да им испунимо слободно време, а да се опет придржавамо мера. У мањим групама организујемо спортске активности на терену Установе, одлазимо у фризерски салон Установе, јер иако је корона треба имати лепу фризуру. На економији гледамо животиње и зелене ливаде. У павиљону у једној просторији девојке играју музичке столице, у другој стварају своја уметничка дела. Неко наставља устаљеним темама, а одважни на папир преносе своје утиске о Корони. Настају слике запослених са маскама, униформама, скафандерима, рукавицама, а исто тако и слике лепе природе и предмета.

И сада када смо уважене као равноправни чланови њихове велике породице, добијамо више разумевања и поштовања од њих, а ми смо богатије за једно ново искуство за другачији начин живота. Уморне, али и даље посвећене, боримо се да живот наших корисника буде лепши и бољи.

Јелена Ђуричић - дефектолог
Душанка Ђајић - радни инструктор

ИЗ УГЛА КОРИСНИКА

„Наставнице, ово сте ви, имате то одело, наочаре, маску, капу, пунђу и ту велику маску. А у руци вам је прозивник што нас прозивате свако јутро“. Маријана

„Ово десно је докторка, даје савете како да се чувамо од вируса. Ово доле је мало дете које мора да слуша савете и да поштује. А ово лево је старији корисник који исто слуша савете и има прскалицу за дезинфекцију“. Жива

У СЛУЖБИ ЗДРАВЉА

„Ово сте ви, наше наставнице“. Маријана

„Наставнице, ово сте ви са нама. Имате маску и чувамо се“. Ковиљка

Највећи изазов у раду од када постоји медицинска служба Установе је борба са корона вирусом. Почетак те борбе за лекаре и медицинске техничаре креће од марта месеца, када је СЗО прогласила пандемију и када је непријатељ постао заједнички на свим континентима, у свим системима, у свим популацијама. Посао здравствених радника у систему социјалне заштите није ни мало лак и има своје особености, а условима пандемије потребна је додатна спремност и ангажовање, како би се деци која су ометена у развоју пружила најбоља могућа здравствена заштита. Кључ здравствене делатности, посебно у популацији наших корисника, је превенција.

Од марта месеца Медицинска служба се максимално посветила примени противепидемијских мера у оквиру Установе. Израдили смо План мера и активности у случају појаве и потврде Ковид-19 инфекције у Установи, што ће се касније испоставити као одличан приручник у епидемији. Сваки дан за нас је био дан нове борбе, сво наше деловање било је усмерено на спречавању појаве новог корона вируса и заштита иначе рањиве популације, заштита наших корисника.

Преживљавали смо свако мерење телесне температуре, ограничили личне контакте, примењивали смернице добијене од Ресорног Миинистарства, Министарства здравља, Градског завода за јавно здравља. Трудили се да као стуб и носиоци здравља у Установи интегрисамо све службе у заједничкој борби. Огромна је срећа и радост завладала међу запосленима и корисницима када су сви резултати PCR тестирања на присуство новог корона вируса корисника били негативни у априлу месецу. Корисници и радници свих служби су тај дан били победници.

Када је потврђено присуство вируса Ковид-19 инфекције код корисника и запослених, у септембру месецу, знали смо да борба тек почиње. Од тог тренутка сви смо били једно. Поштујући инструкције надлежног епидемиолога др Андреа Узелац организовали смо четворнедељну изолацију у два тима. Одвојили смо се од наших примарних породица. У карантин су ушле медицинске сестре и техничари са децом млађом од 3 године, мајке

малолетне деце, запослени са хроничним обољењима, као и запослени који су пред крај свог радног века. Мисија и циљ били су исти - зауставити "КОРОНУ". Сви проблеми су остали на капији. Мотив нам није недостајао, знали смо да у овој борби победа је синоним за здравље. Императив сваког здравственог радника. Корисници су позитивно одреговали на наше целодневно присуство и заиста се трудили да нам помогну и олакшају боравак. Знали су да нису сами, тај осећај сигурности су нам свакодневно показивали. Дивно је било видети осмех и оптимизам на њиховим лицима. То нам је давало снагу, чак и када се чинило да корона има предност. Сви позитивни корисници су прегледани од стране ординирајућег лекара и свима су урађене неопходне лабораторијске анализе, а у зависности од индикација учињена је и додатна дијагностика (радиографија плућа). Свим колегама из ковид система дугујемо велику захвалност на лечењу и збрињавању наших корисника.

Сви позитивни корисници са лакшом клиничком сликом су били изоловани у одвојеном објекту (објекат радионице). Посебно су одвојени у две различите просторије корисници са тегобама од осталих позитивних (без тегоба). Организована је приручна амбуланта. Сво особље у Установи је носило личну заштитну опрему (према СМУ). Колеге које су радили у изолованом објекту радили су у скафандерима, уз сву прописану ЛЗО.

Било је страха, врућине, непроспаваних ноћи, али је жеља да помогнемо корисницима и да сви буду здрави била већа.

Подршка и заједништво током карантина који су владали представљају пример добре праксе коју би требало наставити и у будућности. Једна докторка и два медицинска техничара имали су позитиван резултат на РЦР тесту, на сву срећу без симптома и са лакшом клиничком сликом.

Након изласка из карантина помешана су осећања. Битка је добијена, заустављена је "Корона", али нажалост, рат траје. Да би га добили мора да поштујемо све прописане мере, имамо искуство, жељу и знање. Перманентно се спроводи здравствени и епидемиолошки надзор над децом и корисницима.

До коначне победе.

Др Бранка Пријовић

ПРОЦЕС КОМУНИКАЦИЈЕ У УСТАНОВИ СОЦИЈАЛНЕ ЗАШТИТЕ У ДОБА ПАНДЕМИЈЕ COVID-19

Ванредно стање због глобалне пандемије, у Републици Србији проглашено је 15. марта 2020. године, док је 19. марта Министар надлежан за послове здравља донео Наредбу о проглашењу епидемије заразне болести Ковид-19 („Службени гласник РС“, бр. 37/2020).

Ова глобална криза показала је важност процеса комуникације, без обзира у којој области се одвија. Штавише, ако узмемо у обзир да установе социјалне заштите збрињавају припаднике вулнерабилних група, преношење информација са циљем што адекватнијег збрињавања корисника у њиховом најбољем интересу, играло је важну улогу.

Свакодневна комуникација у установи одвијала се под утицајем различитих емоција - страх за сопствено здравље, здравље корисника о којима запослени брину, страх за здравље породица, страх од исчекивања нових информација... Од великог значаја је било да се комуникација са запосленима прилагоди постојећим условима, те да се одабере што адекватнији начин за спровођење целокупног процеса комуникације у датим условима - од преношења до процесуирања информација. Поред присутних негативних емоција, пандемија у установи дочекана је са присутним умором и осећајем исцрпљености код запослених.

Комуникацију у доба пандемије установа је реализовала са свим актерима/институцијама од значаја и то са надлежним Министарством, Градским заводом за јавно здравље (у даљем тексту: ГЗЈЗ), Институтом за јавно здравље Србије (у даљем тексту: ИЗЈЗС), као и са сродним установама социјалне заштите. Установа је током пандемије остварила сарадњу са Комуналном полицијом која је више пута у току дана обилазила установу како би се уверавала да је све у реду, те да се поштују прописане мере заштите. Када је у питању комуникација са ГЗЈЗ и ИЗЈЗС, њу су спроводили лекари установе, са циљем мониторинга и евалуације над спровођењем мера заштите и евентуалних унапређења постојећих. Са сродним установама комуникација је подразумевала размену искустава из праксе и међусобну подршку. Свакако да је за установу најважнија комуникација она са надлежним Министарством и управо су сви предузети кораци и мере резултат те комуникације.

Комуникација између Министарства и установе социјалне заштите реализовала се следећим нивоима: Министарство (Министар) - директор установе, директор - шефови служби, директор - запослени, директор - корисници, шефови служби - запослени, шефови служби - корисници, запослени - запослени и запослени - корисници. Од проглашења ванредног

стања установа је на дневном нивоу, од надлежног министарства - Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања добијала различита упутства, препоруке, инструкције и наредбе о поступању у конкретним ситуацијама, а све са циљем спречавања ширења заразне болести COVID-19. У случајевима било које недоумице, нејасноће или хитности у поступању установа се обраћала ресорном Министарству које је реаговало одмах, са циљем пружања адекватне помоћи, подршке и давања смерница. Исто тако, установа, односно директор установе, био је у обавези да подноси дневни извештај ресорном Министарству о здравственом стању запослених и корисника, као и потенцијалним проблемима и изазовима са којима се установа сусреће у свакодневном раду. Министарство је на званичној интернет страници на дневном нивоу ажурирало информације о стању у установама социјалне заштите.

Од марта до јуна месеца установа је од надлежног Министарства примила на поступање укупно 33 докумената - препорука, инструкција и наредби, од тога 9 у марту, 13 у априлу, 7 у мају и 4 у јуну месецу. Кроз наведена документа дефинисан је свакодневни рад у установи, а за спровођење истих у установи одговоран је директор.

Одмах с почетка епидемије, установа је, у складу са примљеном Инструкцијом, у потпуности забранила посете корисницима, као и улазак трећих лица, односно лица која нису запослена у установи. Смене су организоване тако да се на дневном нивоу смањи број запослених који долази у установу. Такође, забрањен је излазак корисника ван установе, те је за све што су желели да набаве одређено једно запослено лице које је на дневном нивоу вршило набавку. Испорука робе од добављача са којима установа има потписан уговор вршила се на капији установе и то тако што се сва роба пребацивала у службено возило, потом су се сва паковања дезинфиковала и након тога уносила у магацин установе. Евентуална путовања запослених била су могућа само уз сагласност ресорног Министарства. Оброци корисника су се реорганизовали тако да је сваки корисник седео сам за једним столом, а активности корисника реализовале су се у групи од највише 5 корисника. Организована је обука

свих запослених о правилном коришћењу и одлагању заштитне опреме коју су одржали лекари установе. Административни радници су подносили захтев за рад од куће, након чега се тражила сагласност Министарства и уколико је одговор позитиван установе је издавала решења за рад од куће. Посебан нагласак, у више различитих докумената, односно у више наврата, стављен је на одржавање хигијене установе, личне хигијене корисника и запослених. Под тим се подразумева комплетно описан процес предузимања хигијенских мера – од уласка у установу запослених, одржава хигијене простора до изласка запослених из установе. По уласку у установу запослени су дезинфиковали обућу у постављеним дезобаријерама, затим руке на портирници, након чега су се пресвлачили из цивилне одеће у униформу, у просторије опремљене посебно за ту намену. Цивилна одећа и униформа сваког запосленог су биле одвојене, док је свачији офигнер био обележен именом и презименом, ради једноставног изношења у случају евентуалне заразе власника. Након пресвлачења, запослени су одлазили у амбуланту установе да мере телесну температуру, након чега су се упућивали на своја радна места. Ношење заштитне опреме – маске и рукавица било је обавезно за све запослене током трајања целе смене. Уредбом о организовању рада установа социјалне заштите за смештај корисника и организација социјалне заштите за пружање услуга домског смештаја за време ванредног стања („Службени гласник бр. 54/2020) од 10.04.2020. године дефинисан је посебан начин и организација рада установа социјалне заштите и организација социјалне заштите за пружање домског смештаја на територији РС у случају појаве вируса Ковид-19. Овом Уредбом је прецизиран целокупан процес комуникације и обавештавања у наведеном случају, као и кораци које је потребно предузети. Дана 13.04.2020. године ресорно Министарство је установама социјалне заштите упутило Препоруку о евентуалном доношењу одлуке о добровољном 15-дневном сменском раду, у најбољем интересу корисника, запослених и породица запослених. О евентуалном доношењу одлуке установа је била у обавези да обавести ресорно Министарство, као и Кризни штаб јединице локалне самоуправе на чијој територији се установа налази. Директор установе је по пријему Препоруке био дужан да обави разговор са запосленима и да предочи предности овакве организације рада, што је и учинио. Након обављених усмених разговора, директор установе спровео је анкету међу запосленима, у оквиру које се оквирно 90% њих изјаснило да не жели да приступи оваквој организацији смена, „ако не мора“. Ипак, због безбедности и здравља корисника установе, запослених и породица запослених, установа је за потенцијалну прву групу запослених (укупно њих 40), у сарадњи са ГЗЈЗ организовао тестирање на вирус Ковид-19.

Резултати тестирања показали су да је пет запослених позитивно на вирус. Директор је по службеној дужности, без одлагања, донео одлуку о увођењу 15-дневног сменског рада (изолације) у установи. За оболеле запослене ова вест је била потпуно неочекивана и узнемирујућа, управо из разлога што никакви симптоми нису указивали на то и они су ову вест примили уморни и исцрпљени. На дан када су резултати били познати, директор установе је морао да испоштује процедуру обавештавања и поступања по наведеним актима. О резултатима и Одлуци о организовању 15-дневног рада одмах је обавештено ресорно Министарство, шефови служби, као и запослени који су негативни. Ментално здравље оболелих запослених било је на великом тесту. Они, као професионалци који пружају помоћ онима којима је потребна, нашли су се у ситуацији да је њима потребна помоћ и подршка. Они су своје кориснике ставили испред себе свакодневно обављајући радне задатке савесно и одговорно, улагајући време, труд и знање у најбољем интересу корисника и поштујући све мере заштите, са циљем спречавања ширења вируса. У прилог овоме иде чињеница да су сви корисници установе (њих око 300) били негативни при тестирању на присуство вируса Ковид-19. Негативни корисници су засигурно највећи успех установе, директора и свих запослених. То је доказ да су у установи спроведене све мере заштите и да је свако и најмање залагање запосленог видљиво. Током целокупног процеса лечења, лекари установе, директор и шефови служби били су у свакодневној комуникацији са оболелим запосленима са циљем пружања подршке и евентуалног прикупљања, односно пружања потребних информација.

Рад у доба пандемије у установи социјалне заштите свакако да није (био) лак. Испратити све инструкције и наредбе, спровести их и контролисати њихову примену захтевало је ангажовање више различитих особа. Овај начин рада сигурно је код неких запослених створио притисак, уз већ присутан страх и беспомоћност, што све заједно чини велики терет и тест за професионалце и помагаче. Ова криза показала је жртву коју запослени у социјалној заштити носе на својим леђима, као и жељу, професионалност и стручност да се корисницима обезбеди најквалитетнија услуга. Такође, пандемија је показала да је комуникација врло важна и неопходна када је у питању област социјалне заштите.

Јелена Вуковић – радни терапеут

ТЕХНИЧКА СЛУЖБА У ДОБА ПАНДЕМИЈЕ

Техничка служба је од почетка пандемије сервис другим службама установе са којима на дневном нивоу ради на заштити и збрињавању корисника. Задаци техничке службе подразумевали су хигијену простора и објеката, дезинфекцију, развоз различитих намена у кругу установе, као и остале задатке по потреби. Дезинфекција је активност која до сада није била заступљена у овој мери и на овакав начин. Врши се у просеку 4 пута недељно, са ручним пумпама од 10 литара, средствима на бази хлора која нису штетна по околину.

Дезинфекцију се све просторије у установи – собе корисника, тоалети, учионице, трпезарија, кухиња, ординације у амбуланти, просторије у згради управе и рачуноводства, портирница. С почетка пандемија, ово је било нешто ново за кориснике, па су поједини желели да буду у првом реду и посматрају цео процес. После неког времена, желели су на неки начин помогну у овом процесу, па су тако били радно ангажовани да дезинфикују своје радне просторе, због чега су се и сами осећали боље. Сада, неколико месеци касније, овај процес је постао део њихове свакодневнице.

Рад техничке службе је најзанимљивији корисницима мушког павиљона, па су они ти који су највише поред нас док нешто радимо – да гледају, да нешто додају, да буду присутни. Пандемија је утицала да се то промени, обзиром да смо као техничка служба морали да се суздржавамо од сваког контакта са корисницима. Ни нама ни њима није било лако да то реализујемо, али смо знали да то радимо за њихово добро.

Као и пре пандемије, сада још више, заједно са колегама из осталих служби улажемо велики труд и напор како би нашим корисницима обезбедили најадекватнију услугу у датим околностима.

Ова ситуација је показала да је за функционисање установе и у циљу што квалитетнијег живота корисника неопходна кооперација свих служби, што ми и чинимо и због тога верујемо да ћемо из ове битке изаћи као победници.

Техничка служба

ЖИВОТ МОРА ДА ИДЕ ДАЉЕ

Рана јесен 2020. године донела је неочекивани сценарио у Установу „Сремчица“. Нисмо размишљали да се деца могу инфицирати вирусом ковид 19, јер месецима нису напуштали Дом. Међутим, десило се управо то - 28 дечака из дечијег павиљона имало је позитиван резултат на ПЦР тесту. Није било времена да се питамо КАКО? Епидемиолози су дали инструкције да се „уђе“ у карантин.

Ја лично, нисам много размишљала. Карантин је само логичан след догађаја. Радећи у дечијем павиљону била сам у контакту са инфицираним дечацима, а основна идеја која ме је водила, била је да инфекција не сме да се шири даље. С обзиром на то да користим градски превоз и да моје ћерке иду у школу, постоји потенцијална могућност да се мрежа инфекције знатно прошири. Такође, ту су и моји стари родитељи са којима живим, па би се свашта могло искомпликовати. Није ништа мање компликовано оставити породицу на неко време и прећи на сасвим другачији начин живота у колективу. Ипак, наступио је моменат када треба ставити друге испред себе. Како то обично бива када је љубав водиља, страх и стрепња не могу се мимоићи. Страх од непознатог тока болести. Страх од могућих последица. Брига за све кориснике, а највише за оне који су оптерећени хроничним болестима. Све оно што сам читала и слушала о корони, прилично је увећало страх и створило психолошку напетост.

Након седам дана боравка у карантину, изненада сам схватила да сам изгубила чула укуса и мириса. Веома необично искуство, које сам одмах пријавила лекару, јер кажу да може бити симптом короне. Слутње су се оствариле, позитиван је ПЦР тест. Не могу тачно да дефинишем осећај, али свакако није уопште пријатан. Стојички сам прогутала сузе и савладала страх. Након отклоњене неизвесности, формирала сам став - остајем до краја карантина. Код мене нису биле присутне тегобе које би ме ометале у раду, а иначе сам радила на месту где је већ било инфицираних корисника, па их свакако не бих угрозила. Нисам желела ни да моје колеге буду додатно оптерећене, јер би мојим искључењем преузели више посла. Такође, својим изласком из карантина не бих могла да спречим одређене контакте, па самим тим би се отворила потенцијална могућност ширења инфекције. Нисам хтела ни то да дозволим. Својим останком „убила сам две муве једним ударцем,, како би то рекао Храбри кројач. Желим да верујем како сам и ја помало храбра у овој заједничкој борби са џином Корона. Помало храбрости само остаје, јер се троши за сваку повишену температуру, за свако срце које закуца брже, за сваки кашаљ, за сваки плач...

Брига и стрепња за здравље често помуте разум и произведу панику. Међутим, расположење и стрпљење деце која живе у Установи враћају наду и уливају снагу да се издржи. Њихови погледи и осмеси су добар разлог да се настави борба, јер живот мора да иде даље.

Вања Аничкић - дефектолог

АКТУЕЛНОСТИ - НАШЕ АКТИВНОСТИ ПРЕ ЕПИДЕМИЈЕ

БОЖИЋ 2020.

Божих је најрадоснији хришћански празник који у “Сремчици” са нестрпљењем исчекују сви наши корисници. Нежне душе, које без обзира на године, у себи чувају дечију искру, обрадују се сваке године целим својим бићем како то умеју само деца. Управо зато, како бисмо неговали праве вредности, заједништво и чували осећај припадности и породичну атмосферу, Божић је и 2020. године обележен у нашој Установи.

Директорка Марина Видојевић и тим дежурни радника потрудили су се да корисницима дочарају Божић и да заједно попут праве породице обележе овај важан датум у “Сремчици”. У складу са обичајима, најмлађи мушки корисник палио је бадњак, а корисници су са директорком ломили божићну чесницу. Божићни ручак додатно је улепшала прелепа торта коју је корисницима даровала општина Чукарица, важан партнер у свим битним моментима.

МЕЂУГЕНЕРАЦИЈСКИ СВЕТОСАВСКИ ТУРНИР

Корисници Установе за децу и младе „Сремчица“ учествовали су у Међугенерациском спортском Светосавском турниру који се одржао у Клубу за старе „Чукарица“.

На турниру корисници наше установе су се такмичили у дисциплинама пикадо и шах. Поред њих на турниру су учествовали и пензионери и ђаци 13. Београдске гимназије.

Најстарији суграђани били су дивни домаћини који су нас дочекали топлином и осмесима, а наши корисници су се посебно обрадовали домаћим уштипцима које су припремиле баке за све учеснике турнира.

ПОСЕТА ШКОЛЕ ОДБОЈКЕ „HOT VOLLEY“

Чланови школе одбојке "Hot volley" на челу са пријатељем наше установе, некадашњим одбојкашем, Едином Шкорићем посетили су Установу за децу и младе "Сремчица". У пријатној атмосфери нашег дома уприличено је дружење корисника и полазника школе одбојке.

Ово дружење представља један од примера добре праксе подстицања здравих спортских навика код корисника. С обзиром на важност спорта за здравље, изузетни је значај искуства које је одбојкаш поделио са децом Сремчице, у циљу мотивисања и подстицања на изичку активност. Овом приликом школа одбојке "Hot volley" поделила је пакетиће за кориснике.

ПОТПИСАН ПРОТОКОЛ О САРАДЊИ СА ДРУШТВОМ СРПСКИХ ЛЕКАРА И СТОМАТОЛОГА НЕМАЧКЕ

В.д. директора Установе за децу и младе „Сремчица“ Марина Видојевић имала је част да представи “Сремчицу” на скупу Српских лекара и стоматолога Немачке који се одржао 1. фебруара у граду Келн у Немачкој.

Том приликом директорка је презентовала рад Установе кроз основне податке о организацији рада, раду са корисницима, као и здравственом заштитом корисника и правце развоја установе. Почетак ове намајако значајне сарадње, крунисан је потписивањем Протокола о сарадњи који су свечано потписале директорка Установе за децу и младе „Сремчица“ Марина Видојевић и председница Друштва српских лекара и стоматолога Немачке др Бранкица Ђаволовић.

Протоколом је предвиђена међусобна сарадња која ће се реализовати кроз хуманитарне активности чланова Друштва, размену стручних знања и вештина, саветовања, студијских посета, израду едукативних програма, као и донација.

Сарадња ће се реализовати са циљем унапређења квалитета живота корисника установе, односно бриге и развоја деце, омладине и одраслих са интелектуалним тешкоћама.

УСТАНОВА ЗА ДЕЦУ И МЛАДЕ „СРЕМЧИЦА“ ДОБИТНИК ПОВЕЉЕ „МИОДРАГ В. МАТИЋ“

Установа за децу и младе "Сремчица" овогодишњи је добитник награде "Миодраг В. Матић", у категорији повеља установи, коју додељује Друштво дефектолога Србије у оквиру традиционалног стручно-научног скупа Дани дефектолога.

У име Установе награду је примила в.д. директора Марина Видојевић која је истакла да је ово награда за вредан и напоран рад целог колектива.

Признање "Миодраг В. Матић" носи са собом велику одговорност у даљим плановима и искрено верујемо да ћемо оправдати указану част. Ова награда је потврда да радимо најбоље за наше кориснике, али и подстрек да наставимо да развијамо нашу установу и будемо пример какав желимо у погледу збрињавања популације са сметњама у развоју. Скуп који је одржан у хотелу „Мона Плаза“ свечано је отворио државни секретар у Министарству за рад, запошљавање, борачка и социјална питања г-дин Ненад Нерић.

ПОСЕТА ПРЕДСЕДНИЦЕ ДРУШТВА СРПСКИХ ЛЕКАРА И СТОМАТОЛОГА НЕМАЧКЕ И ДОНАЦИЈА ДРУШТВА

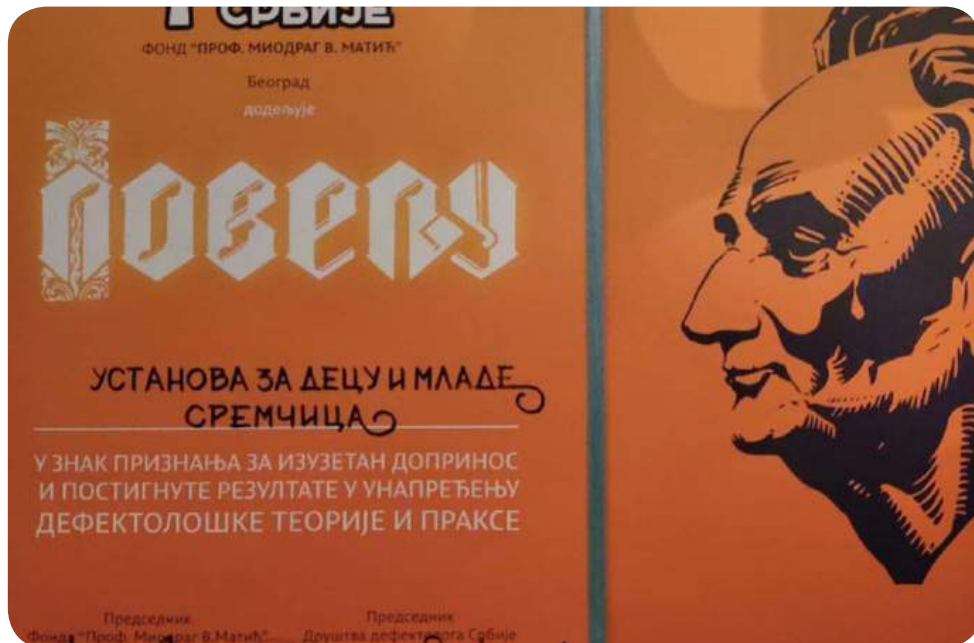
Председница Друштва српских лекара и стоматолога Немачке др Бранкица Ђаволовић посетила је Установу за децу и младе "Сремчица" и том приликом је уручена донација у виду ЕКГ апарата који ће унапредити квалитет пружања услуга здравствене заштите корисника.

У кабинету в.д. директора установе Марине Видојевић организован је свечани пријем на којем су договорени даљи правци сарадње Друштва и Установе. Након тога директорка установе повела је председницу Друштва у обилазак павиљона и амбуланте.

ФИЛМ „ОАЗА“

Поносни смо на чињеницу да су корисници Установе за децу и младе „Сремчица“ главни глумци у новом домаћем филму „ОАЗА“ који је уврштен у секцију Дани аутора (Giornate degli Autori) фестивала у Венецији, који ће бити одржан од 2. до 12. Септембра 2020.године! Овај фестивал ће бити први од најзначајнијих светских филмских фестивала који ће бити одржан од почетка пандемије COVID-19, а „Оаза“ редитеља Ивана Икића нашла се међу само 11 филмова који ће чинити овогодишње Дане аутора у Венецији. Ово је први пројекат у ком су наши корисници добили прилику да се опробају у свету глуме и покажу своје, до сада скривене, таленте. Верујемо да је он прозор у узбудљив свет који не виђамо сваки дан и поглед на дивне младе људе од којих друштво често неправедно скреће поглед, свет у коме ће особе са сметњама у развоју заинтересовати ширу јавност да стекне увид у њихове могућности и уврсти их међу равноправне чланове друштва, што они и јесу. Филм је сниман у Установи за децу и младе „Сремчица“, а са корисницима су различити стручњаци из области филма, глуме, продукције, психологије радили више од годину и по дана. Част нам је да смо у нашој установи угостили регионалне глумачке звезде Горана Богдана и Марушу Мајер којима су поверене улоге васпитача.

ОАЗА је прича о љубавном троуглу између две девојке и младића са посебним потребама, који, обузети снажним осећањима љубави и чежње за независношћу, пркосе строгим правилима окружења у ком живе.

Редитељ филма ОАЗА Иван Икић дебитовао је 2014. године филмом ВАРВАРИ, који је премијерно приказан на фестивалу у Карловим Варима, где је награђен Специјалним признањем жирија, а након чега је освојио 14 награда на више од 40 домаћих и интернационалних фестивала. Са пројектом за филм ОАЗА, Икић је 2016. године изабран међу шест редитеља из целог света да учествује у резиденцијалном програму Канског фестивала.

Филм ОАЗА настао је у ко-продукцији Србије, Словеније, Холандије, БИХ и Француске, уз подршку националних филмских фондова, као и пан-европских фондова Еуримаж и Креативна Европа МЕДИА. Главни продуцент је београдска кућа Sense Production, која је извела и Икићев претходни филм ВАРВАРИ. а следећег месеца почиње снимање новог филма Раше Андрића ЛЕТО КАДА САМ НАУЧИЛА ДА ЛЕТИМ.

Дани аутора (Giornate degli Autori), престижни такмичарски програм, настао је 2004. године на иницијативу удружења италијанских редитеља, а са циљем да буде контра-тег сензационалистичком карактеру главног програма фестивала и да стимулише оригинални и иновативни филмски израз аутора из целог света. Нека од претходних издања фестивала представила су филмове Алексеја Балабанова, Шејна Медоуза, Саре Поли, Ким Ки-дука, Алекса де ла Иглесие, као и Горана Паскаљевића и Даниса Тановића.

КРСНА СЛАВА УСТАНОВЕ ЗА ДЕЦУ И МЛАДЕ „СРЕМЧИЦА“ СВЕТИ КРАЉ МИЛУТИН - 12.11.

Крсна слава Свети краљ Милутин обележена је и ове године у нашој установи. Обзиром на околности, обележавање славе је протекло у мало другачијем амбијенту него иначе, без гостију и у мањим групама, али то није умањило важност овог дана за нас. На овај дан пожелели смо здравље и да следеће године за славу угостимо све наше пријатеље и сараднике који нас ни у овим тешким тренуцима не заборављају. В.д. директора Марина Видојевић честитала је славу свим корисницима и запосленима.

ИЗЛОЖБА “НЕКАД И САД”

Међународни дан особа са инвалидитетом обележен је данас у Установи за децу и младе „Сремчица“, онлајн изложбом фотографија „Некад и сад“, која је приказана на званичном веб сајту, где су виртуелни посетиоци имали прилику да виде како је збрињавање популације особа са интелектуалним тешкоћама и тешкоћама у комуникацији изгледало пре 50 године и како изгледа сада.

„ТВОЈИХ 5 МИНУТА ЗА НЕЧИЈЕ БОЉЕ СУТРА“

Установа за децу и младе „Сремчица“ организовала је онлајн конференцију под називом „Твојих 5 минута за нечије боље сутра“, поводом обележавања Међународног дана волонтера, на којој су поред представника Установе учествовали представници Факултета за специјалну едукацију и рехабилитацију Београд и Високе школе социјалног рада и Студентског парламента Универзитета у Београду.

МЕДИЈИ О НАМА

СЛОБОДНО ВРЕМЕ БОЈИМО НАЈЛЕПШИМ БОЈАМА

РУЧНИ РАДОВИ НАШИХ КОРИСНИКА

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

376

МОЈА Сремчица : часопис установе / главна уредница
Марина Видојевић ; одговорна уредница Јелена Вуковић. - 2020,
бр. 1- . - Београд : Установа за децу и младе "Сремчица", 2020-
(Ваљево : Штампариија "Топаловић"). - 25 cm

Полугодишње.
ISSN 2738-0890 = Моја Сремчица
COBISS.SR-ID 27737609